

til en mere praktisk Betragtning af det foreliggende Spørgsmaal. Hvad der imidlertid gjør mig min Stilling noget lettere, det er, at jeg i Meget af de Præmisser, som det ærede Medlem fremkom med, kan sympathisere med ham, og at det altsaa egentligt kun bliver de Slutninger, som han drog af disse, som jeg ikke kan give ham Ret i. Jeg er enig med det ærede Medlem i Dnsset om at see Folketkirkens Anliggender ordnede ved Lov, og jeg er enig med ham og med den ærede Landsthingsmand, som først tog Ordet idag (Liebe), om foreløbigt at ønske en Commission nedsat, der kan tage disse vigtige Sager under Behandling. Jeg er derimod ikke enig med den ærede sidste Taler, forsaavidt han vilde afvise dette Lovforslag fra en særlig Behandling, og forsaavidt han netop gjorde dette under Paastand om, at der ikke var nogen uafviselig og paatrængende Nødvendighed tilstede for at behandle det deri omhandlede Forhold. Det staaer for mig, som om der netop er — jeg tør maaskee ikke bruge de nysnævnte stærke Udtryk —, men som om der dog virkelig i alt Fald er en høi Grad af Dpfordring, ja, næstenbeels Nødvendighed for at behandle det omtalte Forhold, og det er dette, som gjør, at jeg paa Sagens nuværende Standpunkt vil udtale mig for det foreliggende Lovforslag. Men inden jeg gaar over til særligt at behandle selve Lovforslaget, maa det være mig tilladt nogle Dieblikke at lægge Beslag paa det høie Things Dpmærksomhed for først at søge en lille Smule at klare Spørgsmaalet om den Trang, der er tilstede til denne kirkelige Reform.

Det er min Overbeviisning, og det blev ogsaa erkjendt af den ærede sidste Taler, at det er umuligt Andet, end at den politiske Frihed ogsaa maa gribe ind i de kirkelige Forhold og nødvendiggjøre en større kirkelig Frihed, men dertil kommer som et andet Moment, at vi netop ogsaa i dette Dieblik befinde os i en kirkelig Gjæringstilstand, som gjør, at vi, hvis vi ikke løsne de bestaaende Forhold noget, risikere, at de sprænges. Det er denne Nødvendighed, som staaer for mig, og som ved Siden af den anden særlige Grund, som jeg senere skal omtale, leder min Optraeden i denne Sag. Hvori bestaaer nu den kirkelige Trang

i Virkeligheden, og hvorledes kan en saadan kirkelig Trang afhjælpes? Det er for dette Spørgsmaal, at jeg vil bede om det høie Things Dpmærksomhed et Dieblik. Lader os først følge Præsten paa hans Udviklingsgang. Vi træffe da først paa de unge Mennesker, naar de i en Alder af 17—18 Aar komme ud af Skolen og gaae over til Universitetet og da skulle tage Beslutning om deres tilkommende Livsstilling. Hvad er det for Momenter, som medvirke til denne Beslutning? Det er usejlsbart mere eller mindre to hinanden temmelig modsatte Momenter, nemlig det ene det indre Kalb og den indre Trang, det andet den ydre Omstændighed, at den Vedkommende skal tjene sit Brød. De kunne hos de Forskjellige virke forskjelligt og i forskjellige Retninger, men de ville samvirke hos de Allerfleste. For deres Vedkommende, som vælge det theologiske Studium, vil jeg nu antage, at det for det Meste vil være et indre Kalb, som driver dem til at vælge det. Gaae vi saa nogle Aar frem i Tiden, til vi staae ved det 23de eller 24de Aar, hvor den theologiske Student har afsluttet sit Universitetsliv og er bleven Candidat, saa stiller det samme Spørgsmaal sig for anden Gang med fuldeste Alvor frem for ham: „Hvad er det, som bestemmer Dig til at gaae videre paa denne Bane? Er det en indre eller ydre Grund?“ Her troer jeg da, at vi kunne dele de theologiske Candidater i 3 Classer. Den ene Klasse bestaaer af dem, som virkelig efter en alvorlig Kamp og Overveielse kunne sige til sig selv, at det er reent indre Grunde, der drive dem frem paa den geistlige Bane. Den anden Klasse dannes af dem, der, ogsaa efter en alvorlig Prøvelse, sige til sig selv: at de føle, at de ikke have det indre Kalb, som fordres til at gaae Præsteveien, og som derfor opgive den. Den tredje Klasse bestaaer derimod af dem, som — være sig paa Grund af større eller mindre Uklarhed eller af andre Grunde — vove sig videre frem paa den præstelige Bane, uagtet de ikke tør sige til sig selv, at de have det fulde indre Kalb og den fulde indre Drift dertil. Her have vi strax den bethdelige indre, gennemgaaende Forskjel, der netop herster mellem denne Livsstilling og alle andre. Hvor